

### [Gunnar Fog-Petersen.]

store Byer eller deres Omegn, formoder jeg; men lige meget, hvor det foregaar i Landet, saa maa Dommeren være til Stede. Man har Telefoner i vore Dage, man kan vække ham, og er der ikke en Dommer, er der hans Fuldmægtig. Jeg kan ikke helt overse, hvor vidt dette rækker, men jeg vil gerne drøfte det med den højtærede Minister, for det er jo dog et grundlæggende Princip: at det skal være Retten, der afgør det. Man kunde sige, at Politiet kan for saa vidt gøre det lige saa godt, for Politiet er ogsaa i Samfundets Tjeneste, og Politiet gaar da ikke Borgerne for nær. Nej, den Aand, der er i Politiet i Øjeblikket, tror jeg de fleste Mennesker er glade ved, men vi har ingen Garanti for, at en saadan Aand altid vil være i Politiet. Med Udvidelsen af Politietaten følger Magt og Magtfølelse, og med Magtfølelse følger Trang til at vise sin Magt og sin Nidkærlighed. Der er nu et Princip, som man ikke helt kan overse i Retsplejeloven, og som fik sit Udtryk, da en vestjysk Sognefoged af en Biskop blev spurgt, hvad han sagde til de mange Bisser, der gik paa Landevejene. Han svarede: A kniver æ Ywn i, Hr. Biskop. — Det Princip kan man ikke helt udelukke af Retsplejen, et og andet skal man se igennem Fingre med. Hvis man vil sætte sig det som Maal i en Retsstat under alle Omstændigheder, lige gyldigt hvad det koster, at faa enhver Lovovertrædelse undersøgt og ransaget helt til Bunds og i alle dens Forgreninger, er man inde paa en Tankegang, som hverken Samfundet eller Borgerne i al Almindelighed er vel tjente med. Opklaring til Bunds, hurtig Ransagning o. s. v. skal tjene det Formaal, som almene Samfundsinteresser kræver, men ikke noget videnskabeligt, teoretisk eller rationelt Princip. Det rationelle er i og for sig ligegyldigt i denne Forbindelse, for man har med Mennesker at gøre, og Mennesker er allesammen uden Undtagelse i al deres Færd irrationelle.

Den samme Bekymring har jeg over for § 760, som jeg ogsaa gerne vil have Lejlighed til at se nærmere paa i et Udvalg.

Bestemmelserne i §§ 783 og 784 tror jeg ikke, der er noget at indvende imod. Dér er det rigtige Synspunkt anlagt, at naar Politiet f. Eks. skal afgøre, hvorvidt en Fanges Brev kan sendes videre — og det er jo i Retsplejeloven slaaet fast, at Fangen skal have at vide, hvorvidt Brevene bliver eksperederet eller ikke bliver det —, skal Retskendelse kun kræves i det Tilfælde, hvor man afslaar det. Det kan være praktisk, det er jo ogsaa dér, det har Interesse; hvis

Politiet tillader, at Brevene gaar videre, er der i og for sig ingen Grund til at ulejligge Retten dermed. Men altsaa, naar Politiet siger: Dit Brev maa ikke sendes videre, er det rimeligt, at Retten træder til.

Lovforslagets øvrige Bestemmelser med Undtagelse af den næstsidste, § 1017 a, er der vist ikke noget at sige til; mange af dem er absolut paakrævede og nødvendige og bør gennemføres snarest muligt.

I § 1017 a foreslaas det, at en Sag kan unddrages offentlig Omtale, hvis det drejer sig om en alvorlig Forbrydelse. Jeg tror, man ogsaa her har taget et Skridt videre, end Situationen kan bære, og videre end Formaalet i sig selv kan holde til. Det vil næppe være muligt at gennemføre en saadan Bestemmelse her i Landet, og jeg har vanskeligt ved at forstaa, at den skulde være paakrævet. Jeg ser i Dag i Bladene, at man i Norge beskæftiger sig med beslægtede Problemer, og at man nu er enedes om indtil videre at blive ved det gamle deroppe. Det vil jeg ogsaa tilraade, at man gør paa dette Omraade. Jeg er villig til at tage imod alle mulige Oplysninger derom, men der er for mig ikke oplyst noget om, at det skulde være nødvendigt at udelukke offentlig Omtale, og jeg tror heller ikke paa, at det kan lade sig gøre. Hvis man i en enkelt Situation skønnede det nødvendigt, vilde det sikkert mere effektivt kunne naas ved, at den højtærede Justitsminister talte med Pressen derom. Og hvis der er eller opstaar Presseorganer, som ikke vil vise saadanne Hensyn, ja, saa hører de til dem, der faar det frem paa Trods af alle Bestemmelser, og som maaske tilsigter at faa en Straf for derved at faa Lejlighed til at demonstrere, at de er der, og hvad det er, de vil have frem.

Jeg er altsaa villig til at drøfte Bestemmelserne i det foreliggende Lovforslag i et Udvalg, at tiltræde mere Række af dem med det samme og for Restens Vedkommende at søge en nærmere Begrundelse end den, der er givet i, hvad der hidtil er forelagt. Og det er mit Haab, at det skal kunne naas inden for den Tid, der er tilbage af indeværende Rigsdagssamling.

**Justitsministeren (Steincke):** Jeg takker samtlige ærede Ordførere for den rolige og saglige Maade, hvorpaa disse Spørgsmaal, der i øvrigt er egnede til at sætte Lidenskaberne i Bevægelse, hvis de ikke behandles sagligt, er blevet behandlet her i Tinget. Den udførlige Gennemgang, som Socialdemokratiets ærede Ordfører (Ingeborg Hansen) gav af Lovforslaget,